

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.619/2022/4.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Ujvári Tamás Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Ujvári Tamás ügyvéd

Az alperes:

Balassagyarmati Fegyház és Börtön, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Molnár Arnold ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Balassagyarmati Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 27.P.20.134/2021/23.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forintot.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az alperesnek 15 napon belül fizessen meg 187.200 (száznolcvanhétezer-kétszáz) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 393.120 (háromszázkilencvenháromezer-százhusz) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

A fennmaradó 43.680 (negyvenháromezer-hatszáznyolcvan) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2017. február 1. és 2018. január 31. közötti időszakban az alperesi büntetés-végrehajtási intézetben töltötte a szabadságvesztés büntetését.

Az alperesnek a felperes fogvatartása idején hatályos napirendje szerint munkanapokon a délelőtti munkarendben dolgozó fogvatartottak szabad levegőn tartózkodása az ébresztőt és levonulást követően 5 óra 30-tól 6 óráig, majd 14 óra 20-tól 14 óra 50-ig valósult meg. A gyakorlatban délután 14 óra 30 perctől már megkezdődött a fogvatartottak felvonultatása.

A perbeli időszakban szintén az alperesi bv. intézet háziműhelyében dolgozó tanúl fogvatartott 2018. május 10-én panaszt terjesztett elő a Nógrád Megyei Főügyészségen arra hivatkozva, hogy az alperes az egy órás szabad levegőn tartózkodást részletekben sem biztosította a dolgozó fogvatartottak részére.

A Nógrád Megyei Főügyészség 2018. június 12. napján kelt Bv.határozat. szám alatti tájékoztatása szerint az alperes a szabad levegőn tartózkodás részének tekintette a munkába történő le- és felvonulást is. A tájékoztatás szerint továbbá a gyakorlatban a szabad levegőn tartózkodás biztosítása olyan módon történt, hogy minden munkanap legkésőbb 5 óra 30 és 5 óra 35 között a délelőtti munkarendben dolgozó fogvatartottak mindegyike már a sétaudvaron tartózkodik, egészen 6 óra 10, 6 óra 15 percig. Ekkor a munkáltatók átveszik üzemrészenként a fogvatartottakat a körletfőfelügyelőtől, majd ezt követően levonulnak a munkaterületre dolgozni. Felvonuláskor a fogvatartottak 13 óra 45-kor már fel vannak sorakoztatva az cég1 udvarán, ahol a munkáltatók üzemrészenként átadják a fogvatartottakat a körletfőfelügyelőnek. Az átadást követően történik meg a fogvatartottak ebédeltetése a fogvatartotti étkezdében, ahol egyszerre 80-90 fő elítélt tartózkodik, a többiek addig a kft udvarán sorakoznak. Aki végzett az ebéddel, az a sétaudvarra megy, ahol 14 óra 30-kor sorakoztatják az elítélteket és kezdődik meg szintenként a körletépületbe történő felvonultatásuk, amely kb. 14:45-re fejeződik be. A Főügyészség tájékoztatása szerint az alperes a délelőtti munkarendben dolgozó fogvatartottak részére ténylegesen nem biztosította a napi legalább egy óra szabad levegőn tartózkodást. Az alperesi intézet

parancsnoka a 2018. június 12-én a felhívásban foglaltak elvi tartalmával egyetértett és módosította az intézet napirendjét.

[2] A felperes módosított keresetében kérte az alperes kötelezését 3.120.000 forint sérelemdíj megfizetésére a Ptk. 2:42. §, 2:43. § a) pontja és a 2:52. § alapján. Keresetét arra alapította, hogy az alperes az egy óra szabad levegőn tartózkodási lehetőséget megbontotta, reggel fél órára és délután fél órára, de sem reggel, sem délután nem biztosította a 2x30, mindösszesen 60 percet. Ezzel álláspontja szerint az alperes megsértette a testi épséghez, egészséghez fűződő jogát, hiszen az életet és testi épséget veszélyeztető módon nem biztosította számára a büntetések, az intézkedések, az egyes kényszerintézkedések és szabálysértési elzárások végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Bvtv.) 122. § ea) alpontjában rögzített napi egy óra szabad levegőn tartózkodást. Álláspontja szerint az egy óra szabad levegőn tartózkodás úgy jár, hogy ezalatt szabad térben legyen, és ott testmozgást végezhesen.

Személyes nyilatkozata során előadta, hogy azáltal sérültek a személyiségi jogai, hogy kénytelen volt eltérni, hogy nem engedik őt a szabad levegőre, be volt zárva, kezdődő pánikbetegsége is kialakult. Amikor a büntetés-végrehajtás megszakítása volt, sokként érte az, hogy messzire ellát. A szabadulását követően is csak hosszú idő után tudott alkalmazkodni a szabad körülményekhez. A börtönnek olyan elrendezése volt, hogy a napfény alig jött be a zárkákba. Amikor szabadult, sokkhatás érte, mivel korábban nem látott három méternél távolabb. Amikor kinyílt a periféria, akkor zavarták a színek, tömegiszonya lett, szédült, illetve fizikailag is le volt gyengülve. Szellemi problémák is felléptek nála, depresszió, pánikbetegség alakult ki, illetve szorongásai voltak.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját ésösszepszerúségét is. Hivatkozott rá, hogy a felperesnek, mint dolgozó fogvatartottnak lehetősége volt a dohányzó fogvatartottakkal a munkaközi szünetet az udvaron eltölteni, ekkor pedig kötetlenül a szabad levegőn tartózkodhatott. Mindezeket túl április 15. és október 15. között délután van sportolási lehetőség az udvaron egy óra időtartamban. Ha az időjárás lehetővé teszi, akkor október és április között is van sportolási lehetőség. Utalt rá, hogy az EJEB 2013.52624/10. számú ügyében a szabad levegő definiálására az alábbi kontextusban került sor: „a kérelmező számára csak napi egy órára engedélyezték zárkája elhagyását, ami a törvényben biztosított szabad levegőn tartózkodás tartamának felelt meg.” A felperes esetében azonban, ha figyelembe vesszük a foglalkoztatását, a szabad levegő biztosítását, a sportolási és egyéb kulturális lehetőségeket, valamint a börtönrezsime irányadó szabályokat, akkor a délelőtti műszak esetén érdemben a vacsorát követően az ébresztőig terjedő időszakot töltötte csak kötelezően a zárkában.

A Bvtv. 122. § e) pontjának és a szabad levegőn tartózkodás helyes nyelvtani értelmezése: a be nem épített térben való megtalálhatóság annak érdekében, hogy a fogvatartott testi és szellemi állapotát megőrizze, fenntartását biztosítsa. A szabad levegőn tartózkodás mikéntje lehet séta, állás, ülés. A megszorító ügyészi értelemezés – kötetlen mozgás – elvezethet oda, hogy az intézet udvarán padra leülő vagy álldogáló fogvatartott tevékenysége szintén nem minősül szabad levegőn tartózkodásnak. A különböző jogszabályok szerkesztői következetesen használják elkülönített értelemben a szabad levegőn tartózkodás (aktív vagy passzív cselekvés) és az értelemszerűen kizárólag aktív cselekvéssel együtt járó sport fogalmát.

Utalt rá, hogy amennyiben a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek nem is tett volna eleget, abból nem következne feltétlenül, hogy a felperes személyiségi jogait is megsértette. Jogsabálysértés folytán személyiségi jogi jogsértés akkor következik be, ha a jogsértés miatt a sérelmet szenvedett személy valamely személyiséget alkotó lényeges tulajdonsága is sérül. A sérelmet szenvedett félnek meg kell jelölnie azt a konkrét nem vagyoni sérelmet, amely őt az állított jogsértő magatartás következtében érte. Így álláspontja szerint a felperest még a jogalap fennállása esetén sem érte a sérelemdíj megítélésére alapot adó sérelem.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 187.200 forint le nem rótt eljárási illetéket, továbbá fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 156.000 forint perköltséget.

Az ítéletének alapjául szolgáló jogszabályként ismertette a Bvtv. 122. § ea) alpontját, továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:51. § (1) bekezdését, valamint a 2:52. § (1) bekezdését.

Kiemelte, miszerint maga a Bvtv. meghatározza, hogy milyen cél érdekében kell a bv. intézetnek legalább egy óra szabad levegőn tartózkodást biztosítani a fogvatartottaknak. Ez pedig a testi és szellemi állapot fenntartása, fejlesztése.

A testi állapot fenntartását, fejlesztését nyilvánvalóan nem biztosítja a kötelező egyhelyben állás (sorakozó), az mindenképpen megköveteli a kötetlen kint tartózkodás, mozgás lehetőségét. Nem szolgálja továbbá a szellemi állapot fenntartását, fejlesztését sem az, amikor a fogvatartottnak a bv. intézet alkalmazottja utasítását kell végrehajtania, mozdulatlanul állnia sorakozó közben, ez szellemileg sem minősül kikapcsolódásnak. A testi és szellemi állapot fenntartását, fejlesztését nem biztosítja önmagában az, hogy a fogvatartott az épületből kiléphet és éri a szél, a napfény, ahhoz szükséges az is, hogy mozoghasson, kötetlenül tölthesse el az egy órát. Az elítéltnak természetesen lehetősége van arra, hogy ezt az egy óra időtartamot úgy töltsse el, hogy leül a padra, vagy álldogál, az azonban az elítélt saját döntése, a kötetlen kint tartózkodásnak a lehetőségét kell biztosítani az alperes részéről.

A dolgozó fogvatartottakat megillető munkaközi szünet pedig nem a fenti célt szolgálja, az a munkavégzésre tekintettel, a munkajogi szabályok által biztosított pihenőidő, amely a munkavégzés megszakításával a regenerálódást, pihenést hivatott biztosítani, ezért ez nem számítható bele a szabad levegőn tartózkodás időtartamába. A tanúvallomások alapján megállapította, hogy a jogszabályban előírt napi 60 perc szabad levegőn tartózkodást a perbeli munkanapokon nem biztosította az alperes.

Ezt követően azt vizsgálta, hogy a felperest ért sérelem alapján a sérelemdíj iránti igénye megalapozott-e. A sérelmet szenvedett fél az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat. Nem vagyoni sérelemként a felperes arra hivatkozott, hogy a bezártság érzet miatt kezdődő pánikbetegsége alakult ki, amikor szabadult sokkhatás érte, mert hosszú ideje nem látott három méternél tovább, amikor kinyílt a periféria, tömegiszonya lett, nem érzékelte a távolságokat. Előadása szerint szóban mondta neki a pszichológus, hogy kezdődő pánikbetegsége van, akihez a bezártság érzete miatt fordult.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a bezártság érzet azonban már önmagában a bv. intézetben történő fogvatartás, a zárkában több emberrel történő elhelyezés következménye, a szabad levegőn tartózkodás során az alperesi intézetben lévő épületekkel körbezárt udvaron a fogvatartottak nem látnak messzire, a periféria kinyílása a szabad levegőn tartózkodás alatt sem valósul meg, a zárt udvaron pedig legalább 200 fogvatartott van együtt. A felperes nem hivatkozott a fogvatartásból eredő hátrányoktól elkülönülő, kifejezetten a szabad levegő nem

megfelelő biztosítása miatt bekövetkezett olyan testi vagy lelki egészségben beállott hátrányos változásra, egészségsértésre, ami sérelemdíjban megnyilvánuló kompenzációt igényelne, ezért a kereset elutasította.

A perköltségről a Pp. 83. §-a alapján rendelkezett.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte annak megváltoztatását és a kereset szerinti marasztalását az alperesnek, valamint perköltség megfizetésére kötelezését.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az alperesi jogsértést azzal, hogy nem biztosított a számára napi legalább egy óra szabad levegőn tartózkodást, azonban a jogsértés tényéből tévesen vont le következtetéseket és utasította el a keresetét.

A törvényszék az indokolásában nem említette az emberi méltóság megsértését, pusztán az a körülmény, hogy az alperes az emberi méltóságát sértve alkalmazta a jogszabályokat, már önmagában sérelemdíjra ad okot. Tévesnek értékelte a bezártság érzés tekintetében kialakult álláspontját az elsőfokú bíróságnak. A bezártság érzet következményeinek tompítására az egy óra szabad levegőn tartózkodás szolgál, az alperes azonban ezen kötelességének teljesítését elmulasztotta. A zárka mérete 2x3 m, míg a börtönudvar 100-200 m, így ott megvalósul a periféria kinyílása. Iratellenes az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy a börtönudvaron nem látnak messzire az elítéltek. Egyrészt a látótávolság ott 200 méter, továbbá az nem fedett, ezért láthatóak az udvar felett több száz méterre repülő madarak, repülőgépek.

[6] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Előadta, hogy a lefolytatott bizonyítás alapjául pontosan nem lehet megállapítani, hogy az egyes munkanapok tekintetében mely napon, pontosan hány perc időtartamban biztosította a felperes részére a szabad levegőn tartózkodást, az azonban egyértelműen megállapítható, hogy a napi 60 percet a perbeli munkanapokon nem biztosította. A felperes a sérelemdíj iránti igényét a testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi joga megsértésére alapította. A jogsértés esetén a nem vagyoni sérelem akkor következik be, ha az emberi személyiség testi- vagy lelki életminősége hátrányosan változik. A felperes nem hivatkozott a fogvatartásából eredő hátrányoktól elkülönülő, kifejezetten a szabad levegőn való tartózkodás nem megfelelő biztosítása miatt bekövetkezett olyan testi- vagy lelki egészségében beállott hátrányos változásra, egészségsértésre, ami sérelemdíjban megnyilvánuló kompenzációt igényelne.

Megjegyezte, hogy a felperes részéről a keresetben a perfelvételi tárgyaláson nem vagyoni sérelem állítására nem került sor, az ítéletben összegzett panaszai az érdemi tárgyalási szakban tett nyilatkozatait tartalmazzák, ez a Pp. 214. §-a alapján nem kerülhetett volna értékelésre, másrészt azok valóságát sem bizonyította a felperes.

[7] A felperes fellebbezése részben megalapozott.

[8] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a

fellebbező felperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az alábbiak alapján részben megváltoztatta.

[9] A felperes a keresetlevélben a Ptk. 2:43. § a) pontjában megjelölt testi épség és egészség megsértésére hivatkozott az érvényesíteni kívánt jog és a kereseti kérelmet megalapozó részében, az emberi méltóságának esetleges megsértése okán nem követelt sérelemdíjat, ezért azt a fellebbezésében sem teheti meg a Pp. 373. § (1) bekezdésében foglalt tilalom folytán.

[10] A Bvtv. 122. § e) pontja és annak ea) alpontja alapján az elítélt a testi és szellemi állapota megőrzése érdekében jogosult a meghatározott ideig szabad levegőn tartózkodásra. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helytállóan értékelte és állapította meg azt, hogy az érintett időszakban az alperes nem biztosította a felperes számára ezen jogának érvényesülését.

A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az alperes a fellebbezési ellenkérelmében már maga sem vitatta, ezen előírás megsértését.

[11] Mindezek alapján azt kellett vizsgálni a másodfokú eljárásban, hogy a Bvtv. ezen szabályának az alperes általi megszegése a felperes személyiségi jogát megsértette-e, ez nem vagyoni sérelemmel járt-e, ami megalapozza a sérelemdíj iránti követelést is.

[12] A Bvtv. 122. § e) pontja szerint az elítélt a testi és szellemi állapotának fenntartása, illetve fejlesztése érdekében jogosult az ea) alpont alapján – többek között – naponta – a szabadságvesztés végrehajtási rezsimeinél megállapított rendelkezések szerint, de legalább egy óra – szabad levegőn tartózkodásra. Köztudomású tény, hogy amennyiben az elítélt a szabadságvesztéssel szükségképpen együtt járó bezártságot huzamosabb ideig nem tudja szabad levegőn, kötetlenül eltöltött idővel megszakítani, az az egészségi állapotát hátrányosan befolyásolja. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a Bvtv. fenti előírása is éppen azon célt szolgálja a megfogalmazása szerint, hogy az elítélt a testi és szellemi állapotát fenntartsa.

[13] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján a sérelemdíj követelésének azonban nem csupán a személyiségi jog megsértése, hanem az is feltétele, hogy nem vagyoni sérelmet is okozzon a jogsértés, tehát az, hogy a testi, illetve lelki életminőség hátrányosan változzon. Helytálló e körben az alperesnek a fellebbezési ellenkérelmében tett azon észrevétele, hogy a felperes a keresetlevélben, valamint a perfelvételi szakaszban sem adott elő olyan konkrét hátrányt, ami őt a jogsértés következtében érte.

[14] A per tárgyalásának érdemi szakaszában azonban a felperes a személyes előadása során a 17. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldala, továbbá a 19. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldala szerint előadásokat tett arra vonatkozóan, hogy őt milyen hátrányok érték az alperes jogsértése következtében. A Pp. 230. § (1) bekezdése alapján a bíróság az eljárás bármely szakaszában elrendelheti a fél személyes meghallgatását. A felperes ténylegesen ezen személyes meghallgatás keretében konkretizálta az őt ért hátrányokat. Ezen, felperes által megjelölt hátrányok (a látótér beszűkülése, a szabad levegőn való kötetlen mozgás hiánya miatti szorongás) nem olyan jellegűek, amelyek bekövetkezésének esetleges vitatása esetén, bizonyítási eljárás keretében szükséges lenne bizonyítania, hanem olyanok, amelyek megtörténte köztudomású tényként értékelhető. Mindezek alapján a felperes személyes előadása annak ellenére, hogy az a per érdemi szakaszában történt, nem minősül a Pp. 214. § (3) bekezdése szerinti további tényállításnak, az csupán a nemvagyoni sérelem bekövetkezésére vonatkozó előadás, ezért helytállóan vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy azokat az alperes jogsértése okozta-e.

[15] A másodfokú bíróság azonban nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon értékelésével, miszerint a felperes sérelmeit, nem az egy órás szabad levegőn való tartózkodás biztosításának elmaradása, hanem maga a szabadságvesztés büntetés eredményezte. A másodfokú bíróság e körben visszautal a [12] pontban kifejtettekre, továbbá arra, hogy a szabad levegőn tartózkodás egyik célja éppen a zárkában való bezártság monotonitásának időleges megtörése, az elítéltek szűk élettere határainak tágítása, ugyanis a börtönudvarok nagyobbak, mint a cellák, és legalább az égbolt egy része is láthatóvá válik a számukra. Ezek a napi rendszerességű lehetőségek, pedig éppen a felperes által megjelölt nemvagyoni hátrányok bekövetkezését hivatottak megakadályozni.

[16] A felperes által előadott, és köztudomásúan hátrányos következmények megalapozzák a sérelemdíjat, azonban annak mértéke – a per folyamán előadott és bizonyítani nem szükséges – nem vagyoni hátrányokhoz képest jelentősen eltúlzott. Az alperesi jogsértés időben elhúzódott, azonban a sérelemdíj mértékénél jelen perben elsődlegesen azt szükséges értékelni, hogy a sértett vonatkozásában az milyen, bizonyítást nem igénylő nem vagyoni sérelmet okozott. A felperes nem vagyoni sérelme elsősorban abban ragadható meg, hogy az alperesi intézetben, a munkanapjai alkalmával azzal kellett szembenéznie, hogy a megfelelő szabad levegőn való időt nem töltheti el. Ez pedig a regenerációjára volt közvetlen befolyással, még akkor is, ha az egyes napokon a tényleges szabad levegőn tartózkodás az előírt időhöz képest percekben volt mérhető. A másodfokú bíróság megítélése szerint a kialakult joggyakorlat alapján a felperest ért sérelmek kompenzálásához elégséges a 300.000 forintos sérelemdíj. A másodfokú bíróság a sérelemdíj mértéke körében figyelembe vette azt is, hogy a sérelemdíjnak a generális prevenció célját is be kell töltenie. Az alperes a büntetések végrehajtásáért felelős egyik szerv, akinek alapvető kötelezettsége az elítélteket megillető jogok biztosítása. Az alperes személyiségi jogot sértő magatartása a Bvtv. már hivatkozott rendelkezésének a meg nem tartásából eredt. A sérelemdíj alkalmazásakor a másodfokú bíróság a sérelemdíj szankciós funkcióját is érvényesíteni kívánta. A másodfokú bíróság által meghatározottnál alacsonyabb mértékű sérelemdíj a jogkövetkezmény másodlagos szankciós funkcióját jellegét kiüresítené.

[17] A másodfokú bíróság a fenti indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, ami az elsőfokú eljárásban felmerült perköltség viselésére is kihatott. A Fővárosi Ítéltábla mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárásban a felperesre hátrányosabb, 1/10-9/10 arányban állapította meg a pervesztesség-pernyertesség arányát, ezért az alperes tényleges pernyertessége 8/10 és a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján ezen arányban köteles a felperes a perköltséget megtéríteni. A felperes által követelt sérelemdíj nyilvánvalóan eltúlzott volt, ezért a Pp. 83. § (3) bekezdésének speciális szabályának az alkalmazása nem volt indokolt. Az elsőfokú eljárásban a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján az alperest 156.000 forint, míg a másodfokú eljárásban az (5) bekezdés alapján 78.000 forint ügyvédi munkadíj illetné meg teljes pernyertesség esetén, azonban a fentiek szerinti tényleges pernyertessége okán 187.200 forint együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére köteles a felperes.

[18] A másodfokú bíróság a meg nem fizetett kereseti és fellebbezési illeték viseléséről, a fenti pernyertességi-pervesztességi arányt is figyelembe véve, a Pp. 101. § (1) bekezdése, 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján döntött. Ennek megfelelően a felperes visel 393.120 forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket, míg az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti teljes személyes illetékmentessége miatt a Magyar Állam terhén marad 43.680 forint együttes kereseti és fellebbezési illeték.

Budapest, 2022. november 29.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.

előadó bíró

Dr. Virág Csaba

bíró